

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Milanem Tauberem ve věci

žalobkyně:

T. V. N., narozena XXX
státní příslušnost Vietnam
bytem XXX
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026, č. j. CPR-7138-3/ČJ-2026-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobkyni bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 12. 1. 2026, KRPA-16217-12/ČJ-2026-000022-SV, uloženo správní vyhoštění z území členských států EU a smluvních států na dobu dvou let. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí o správním vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, protože pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu.
2. V první řadě namítá žalobkyně nepřiměřenou přísnost uloženého správního vyhoštění, zejména ve vztahu k jeho délce. Uvádí, že se v jejím případě jednalo o první porušení pobytového režimu, po celou dobu řízení se správními orgány spolupracovala, má čistý trestní rejstřík a na území České republiky se nedopustila žádné trestné činnosti. Nelegální pobyt měl podle žalobkyně trvat přibližně deset měsíců, což samo o sobě neodůvodňuje uložení správního vyhoštění v délce dvou let. Správní orgány podle jejího názoru nijak přesvědčivě nevysvětlily, proč nebylo přistoupeno k mírnějšímu opatření, například k uložení povinnosti opustit území, a proč bylo naopak zvoleno řešení představující výrazný zásah do její osobní situace.
3. Další žalobní námitka směřuje proti posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně zdůrazňuje, že otázka nepřiměřeného zásahu do těchto práv je otázkou výkladu neurčitěho právního pojmu, nikoli otázkou správního uvážení, a správní orgány proto byly povinny tuto otázku plnohodnotně a přezkoumatelně vyhodnotit. Podle žalobkyně se tak nestalo, neboť rozhodnutí postrádá řádné zohlednění kritérií vymezených judikaturou správních soudů a Evropského soudu pro lidská práva, zejména pokud jde o její osobní poměry, vazby na území České republiky, délku pobytu, dosavadní chování a absenci závažného protiprávního jednání. Žalobkyně rovněž poukazuje na odchýlení od běžné správní praxe, podle níž je za srovnatelných okolností zpravidla ukládáno vyhoštění kratšího trvání.
4. Žalobkyně dále namítá nedostatečné odůvodnění lhůty stanovené k vycestování. Stanovenou dobu považuje za nepřiměřeně krátkou, zejména s ohledem na skutečnost, že část této lhůty fakticky odpadá v důsledku podání žaloby a běhu soudního řízení. V případě neúspěchu ve věci samé by tak žalobkyni zbyla jen velmi krátká doba k realizaci vycestování, což podle jejího názoru není v souladu se zásadou proporcionality ani s požadavkem na spravedlivé a předvídatelné rozhodování správních orgánů.
5. Závěrem žalobkyně shrnuje, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav a nevypořádaly se se všemi relevantními okolnostmi případu. Má za to, že jak samotné uložení správního vyhoštění, tak jeho délka a stanovená doba k vycestování jsou zjevně nepřiměřené. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvádí, že žalobní argumentace nereflexuje obsah prvostupňového rozhodnutí. Odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a dále uvádí, že žalobkyně podala blanketní odvolání, které nedoplnila ani přes výzvu k opravě vad odvolání, žalovaný proto přezkoumal zákonnost celého prvostupňového rozhodnutí a vydal napadené rozhodnutí.
7. Protože žalovaný neshledal pochybení na své straně, navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Ústní jednání

8. Ve věci se konalo dne 27. 4. 2026 jednání, ze kterého se žalobkyně i žalovaný omluvili. Soud na tomto jednání vyhlásil rozsudek.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud se úvodem zabíral námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost pak předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudní judikatura považuje například případy, kdy odůvodnění rozhodnutí nedává smysl svědčící o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), dále pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, přičemž není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
12. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být

vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku pak může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35).“*

13. Optikou shora uvedeného soud neshledal prvostupňové ani napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Z jejich odůvodnění je zřejmé, jaké skutečnosti správní orgány vzaly za prokázané, z jakých podkladů při tom vycházely a jak je hodnotily. Současně je patrné, jaké právní normy aplikovaly a jakými úvahami se řídily při jejich výkladu a aplikaci na zjištěný skutkový stav. Správní orgány se rovněž vypořádaly s podstatou uplatněných námitek, přičemž z odůvodnění rozhodnutí je seznatelné, proč nepřisvědčily argumentaci žalobkyně.
14. Skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí obou stupňů není formulováno způsobem odpovídajícím představám žalobkyně, nepředstavuje sama o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Jak vyplývá z ustálené judikatury, rozhodující je, zda odůvodnění jako celek umožňuje přezkum správnosti úvah správního orgánu a poskytuje dostatečný podklad pro posouzení zákonnosti jeho postupu. Této podmínce napadené i prvostupňové rozhodnutí dostává.
15. Soud proto uzavírá, že v posuzované věci nejde o případ, kdy by pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů nebylo možno rozhodnutí věcně přezkoumat. Námitka jejich nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.
16. Žalobní argumentace je dále vedena dvěma hlavními směry. Jednak uvádí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se nepřiměřeností prvostupňového rozhodnutí ohledně zásahu do

rodinného a soukromého života žalobkyně, dále namítá nepřiměřenost jak délky uloženého správního vyhoštění, tak lhůty pro vycestování.

17. Námitku nedostatečného vypořádání zásahu do rodinného a soukromého života formulovala žalobkyně toliko obecně, aniž by ji konkretizovala skutkově významnými tvrzeními; její argumentace se ostatně omezila převážně na obecnou právní rekapitulaci. Za této situace byl soud oprávněn přezkoumat ji pouze v rozsahu, v jakém byla žalobkyní uplatněna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).
18. Z obsahu správního spisu přitom plyne, že prvostupňový orgán existenci zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně posoudil a neshledal ji. Žalobkyně při svém výsledku podle protokolu ze dne 12. 1. 2026, č. j. KRPA-16217-10/ČJ-2026-000022-SV, výslovně uvedla, že se na území České republiky nenachází žádní její příbuzní, veškeré rodinné vazby má ve Vietnamu, s žádným občanem Evropské unie nesdílí společnou domácnost a ani na území České republiky či Evropské unie nemá osobu, ve vztahu k níž by bylo možné považovat ukončení jejího pobytu za nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života. Správní orgán tak vycházel z vlastních tvrzení žalobkyně učiněných v průběhu řízení.
19. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto závěry mohly zpochybnit, ani nepředložila žádná doplňující tvrzení či důkazy svědčící o existenci relevantních osobních, rodinných či jinak sociálních vazeb na území.
20. Za této procesní a skutkové situace soud neshledal důvod se od závěrů prvostupňového orgánu odchýlit a plně se s nimi ztotožnil. Posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně tak nelze považovat za nedostatečné ani za nepřezkoumatelné.
21. Žalobkyně dále namítla nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění. Uvedla toliko obecně, že v obdobných případech bývá ukládáno vyhoštění na dobu jednoho roku, zatímco v jejím případě byla stanovena doba dvojnásobná.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců lze za neoprávněný pobyt na území uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let. Prvostupňový orgán proto při stanovení konkrétní délky vyhoštění postupoval v rámci zákonem vymezeného prostoru pro správní uvážení. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že přihlédl jak k okolnostem polehčujícím, tak přitěžujícím. Za polehčující označil skutečnost, že žalobkyně v řízení spolupracovala a podala vysvětlení; naopak jako přitěžující zohlednil délku neoprávněného pobytu, která činila přibližně 10 měsíců, a dále skutečnost, že tento stav by bez zásahu správních orgánů nadále pokračoval, neboť žalobkyně sama uvedla, že zamýšlela odcestovat až s časovým odstupem několika měsíců.
23. Na základě těchto úvah stanovil prvostupňový orgán délku správního vyhoštění na 2 roky, tedy výrazně pod polovinou zákonem stanovené maximální hranice. Takto odůvodněná úvaha nevykazuje znaky libovůle ani excesu a je z hlediska soudního přezkumu plně akceptovatelná.
24. Námitka žalobkyně přitom zůstala v obecné rovině a nebyla podpořena žádnými konkrétními srovnatelnými případy či judikaturou, z nichž by bylo možné dovodit

tvrzenou „obvyklost“ ukládání vyhoštění v délce jednoho roku. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že rozhodování o délce správního vyhoštění je nutně individuální a musí vycházet z konkrétních skutkových okolností každé věci. Ani případná existence jiných rozhodnutí s kratší dobou vyhoštění by sama o sobě neznamenala povinnost správního orgánu uložit shodnou délku i v projednávané věci.

25. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že uložená délka správního vyhoštění nepřekračuje meze správního uvážení a nelze ji považovat za nepřiměřenou. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
26. Konečně žalobkyně namítla nepřiměřenost dvacetidenní lhůty stanovené k opuštění území. Tuto námitku odůvodnila toliko její údajnou krátkostí, zejména s ohledem na možnost podání správní žaloby proti napadenému rozhodnutí.
27. Prvostupňový orgán stanovil lhůtu k vycestování v délce 20 dnů na základě konkrétních skutkových zjištění, podle nichž žalobkyně disponuje platným cestovním dokladem, je schopna samostatně cestovat a má k dispozici finanční prostředky potřebné k realizaci vycestování; současně bylo zohledněno, že do Vietnamu existuje běžné komerční letecké spojení. Tyto závěry ostatně korespondují i s vlastními tvrzeními žalobkyně, která při výslechu uvedla, že zamýšlela v horizontu několika měsíců sama vycestovat.
28. Soud se se závěrem prvostupňového orgánu ztotožňuje a považuje jeho úvahu za logickou a dostatečně odůvodněnou. Nadto považuje za podstatné zdůraznit, že lhůta k vycestování ze své podstaty nemůže být excesivně dlouhá, neboť jejím účelem je zajistit bezodkladné ukončení neoprávněného pobytu cizince na území, nikoli fakticky prodlužovat jeho setrvání prostřednictvím stanovení nepřiměřeně benevolentní lhůty.
29. Argumentace žalobkyně založená na potřebě případné soudní obrany není způsobila přiměřenost stanovené lhůty zpochybnit. Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má totiž žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze zákona odkladný účinek, takže po dobu soudního přezkumu není žalobkyně povinna uloženou povinnost vycestovat splnit. Stanovení lhůty k vycestování proto nelze primárně odvíjet od délky či průběhu soudního řízení.
30. Soud současně připomíná, že je na žalobkyni, aby si své osobní a majetkové poměry uspořádala tak, aby byla v případě neúspěchu své žaloby schopna uložené povinnosti vyhovět bez zbytečných průtahů. Za situace, kdy žalobkyně neuvádí žádné konkrétní překážky, jež by jí v poskytnuté lhůtě objektivně bránily území opustit, nelze považovat lhůtu 20 dnů za nepřiměřenou.
31. Soud proto uzavírá, že stanovená lhůta k vycestování odpovídá okolnostem projednávané věci a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobkyně. Námitka tak není důvodná.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu